

Nr 214.

Av herrar **Tamm** och **Löfgren**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till kungörelse angående ändring i vissa delar av allmänna resereglementet den 27 juni 1929 (nr 210).*

Det förslag till ändring av vissa delar av allmänna resereglementet, varom förslag framlagts för riksdagen, grundar sig väsentligen på en utredning, som verkställdes inom finansdepartementet av särskilt tillkallade sakkunniga. Sakkunnigeförslaget är enhälligt utom beträffande traktamentsbeloppens storlek, i vilket hänseende en av de sakkunniga ansett väsentligt större höjningar böra vidtagas, än vad som förordats av sakkunnigemajoriteten. Vid ärendets remissbehandling har även flertalet av de hörda myndigheterna hemställt om förbättringar av majoritetsförslaget.

De skäl, som anförts för denna ståndpunkt, äro, såvitt vi kunnat finna, synnerligen starka. Särskild vikt måste enligt vårt förmenande fästas vid de uttalanden, som härvidlag gjorts av allmänna lönenämnden. Nämnden framhåller bland annat, att de uppgifter, som de sakkunniga lämnat till belysande av prisutvecklingen, såvitt nämnden kunnat bedöma, äro beräknade i underkant. Av utredningen framgår emellertid otvetydigt, anför nämnden, att en betydande prisstegring ägt rum, något som väl även kan vitsordas av envar, som under den senare tiden haft tillfälle att själv bilda sig ett omdöme i denna sak. Nämnden framhåller vidare, att utvecklingen på detta område företer en alltjämt stigande tendens, och påpekar därvid, att de traktamentsbelopp, som nu skola fastställas, komma att bliva gällande även vid en högre prisnivå än den nuvarande. Detta påpekande synes oss särskilt betydelsefullt.

I själva verket har en icke oväsentlig ytterligare prisstegring redan inträtt i fråga om restaurang- och hotellpriserna utöver det prisläge från vilket de sakkunniga utgått. Det faktum att man i fråga om resereglementets traktamentsbelopp har att räkna med en väsentligt större eftersläpning än i fråga om statstjänstemännens löneförmåner, vilka regleras automatiskt efter levnadskostnadsindex, måste självfallet tillmätas stor betydelse vid frågans bedömande.

Såväl lönenämnden som i ärendet hörda myndigheter ha vidare ansett, att man vid fastställandet av traktamentsbeloppen måste taga hänsyn till de skärpta tidsbestämningar, som föreslagits för traktamentens utgivande. Föredragande departementschefen har däremot förklarat sig anse förslaget i detta hänseende allenast åsyfta rättelse på en punkt, där ersättningsgrunderna för närvarande icke äro riktigt avvägda. Vid bedömandet av detta spörsmål får och kan det emellertid icke rättvisligen förbises, att de förutvarande traktamentsersättningarna även under normala förhållanden varit för låga vid

längre tjänsteresor, men att detta förhållande i någon mån kompenseras genom att den resande fått åtnjuta en jämförelsevis förmånlig traktamentsersättning för avrese- och återkomstdagarna, vilken åtminstone i viss mån kompenserat den otillräckliga ersättningen för mellanliggande dagar.

Att de skärpta tidsbestämningarna medföra en minskning av de genomsnittliga traktamentsersättningarna, vilken till väsentlig del neutraliserar verkningarna av de föreslagna traktamentshöjningarna, lär icke kunna bestridas.

Vi inse väl, att man under nuvarande förhållanden icke kan på det område, det nu gäller att reglera, åvägbringa full kompensation för inträdda kostnadsstegringar utan även här måste fordras en skälig anpassning till det skärpta tidsläget. Ersättningsbeloppen måste dock fastställas så, att den, som ålägges att utföra med resa förenad förrättning i statens ärenden, icke skall behöva att vid uppdragets fullgörande själv vidkännas en del av de därmed förenade ofrånkomliga utgifterna. Det hör härvid även beaktas, att samma möjligheter icke föreligga att begränsa de personliga utgifterna under en resa eller vid förrättning å annan ort som vid vistelse å hemorten.

Vid övervägande av de olika omständigheter, som böra tillmätas betydelse vid ett bedömande av frågan, ha vi kommit till samma slutsats som allmänna lönenämnden. Vi ha sålunda funnit de föreslagna traktamentsbeloppen även efter de justeringar av sakkunnigeförslaget, som vidtagits i den kungl. propositionen, vara otillräckliga i nuvarande läge och få för den skull hemställa,

att riksdagen ville besluta höja nuvarande natttraktamenten med 1 krona i samtliga klasser och dagtraktamentena med 1 krona i klass A, 2 kronor i klass B och 3 kronor i envar av de övriga traktamentsklasserna.

Stockholm den 21 mars 1942.

Gustaf Tamm.

Axel Löfgren.